

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร มีสาระโดยสรุปดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอน โดยใช้กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร

สมมติฐานการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอน
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอนร้อยละ 3.5

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 32 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับการเรียนการสอนหลังเข้าร่วมโครงการ

2.1 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมีลักษณะ ดังนี้

2.1.1 เป็นแบบทดสอบอัตนัย 1 ฉบับ จำนวน 10 ข้อ

2.2 เกณฑ์การให้คะแนน คือ นักเรียนสามารถเขียนคำตอบ ได้ถูกต้องได้ทีละ 1 คะแนน โดยแบ่งประเด็นในการพิจารณาการให้คะแนนไว้ 16 ประเด็น คือ

2.2.1 การขึ้นต้นประโยคด้วยอักษรตัวใหญ่

2.2.2 การจบประโยคด้วยจุดพลสุดี้อป

2.2.3 การเขียนสรรพนาม I

2.2.4 การเขียนคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ

2.2.5 การเขียนเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

2.2.6 การหาคำศัพท์อื่นมาแทนคำศัพท์เดิม โดยยังคงความหมายของประโยคเดิมไว้

2.2.7 การเปลี่ยนคำสรรพนามบุรุษที่สาม (she, he)

2.2.8 การเปลี่ยนคำสรรพนามบุรุษที่สาม จาก they เป็น she, he

2.2.9 การเปลี่ยนกริยาให้มีความสัมพันธ์ กับประธานของประโยค ที่เปลี่ยนจาก they เป็น she, he

2.2.10 การเปลี่ยนคำสรรพนามบุรุษที่สาม จาก she, he เป็น they

2.2.11 การเปลี่ยนกริยาให้มีความสัมพันธ์ กับประธานของประโยค ที่เปลี่ยนจาก she, he เป็น they

2.2.12 การเปลี่ยนรูปประโยคจากบอกเล่า เป็นปฏิเสธ (present tense)

2.2.13 การเปลี่ยนรูปประโยคจากปัจจุบันเป็นอดีต

2.2.14 การเปลี่ยนรูปประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (past tense)

2.2.15 การเปลี่ยนรูปประโยคจากปัจจุบัน เป็นอนาคต (to be going to, will)

2.2.16 การเปลี่ยนรูปประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (present, past, future tense)

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับการเรียนการสอนหลังเข้าร่วมโครงการมีลักษณะ ดังนี้

2.3.1 ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามปลายปิด จำนวน 7 ข้อ

2.3.2 ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามประเมินค่า จำนวน 8 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

3.1 นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่งถึงผู้อำนวยการสำนักการศึกษา เพื่อแจ้งให้ครูประจำชั้น และครูผู้สอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นตัวอย่างประชากรรับทราบ

3.2 วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ กับตัวอย่างประชากร ก่อนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร (pre-test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.3 ชั้นเตรียมความพร้อมของนักเรียนก่อนการสอน ผู้วิจัยได้ทำความเข้าใจกับนักเรียน ถึงขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร

3.4 ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ตามกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร โดยเรื่องที่สอนเขียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 10 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ตัวอักษร และเครื่องหมายวรรคตอน

ขั้นตอนที่ 2 คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน

ขั้นตอนที่ 3 การเปลี่ยนคำสรรพนามแทนเพศชาย หรือ หญิง

ขั้นตอนที่ 4 การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และประโยค จากเอกพจน์

เป็นพหูพจน์

ขั้นตอนที่ 5 การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และประโยค จากพหูพจน์

เป็นเอกพจน์

ขั้นตอนที่ 6 การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็นปฏิเสธ(present tense)

ขั้นตอนที่ 7 การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบัน เป็นอดีต

ขั้นตอนที่ 8 การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็นปฏิเสธ(past tense)

ขั้นตอนที่ 9 การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบัน เป็นอนาคต

ขั้นตอนที่ 10 การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็นปฏิเสธ(รวมทุก tense)

ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่สร้างขึ้นจำนวนทั้งสิ้น 10 แผน การสอน ดำเนินการสอนซ่อมเสริม 9 แผน และใช้วัดผล 2 ชั่วโมง รวมใช้เวลาทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง (63 คาบ)

3.5 หากนักเรียนไม่สามารถทำคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ในขั้นตอนการเรียน การสอนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโร ผู้วิจัยจะนัดให้นักเรียนมาเรียนซ่อมเสริม และทำบทความ ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน จนกว่านักเรียนจะสามารถผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการ บันทึกผลการเรียนของนักเรียนรายบุคคล ทุกๆ ขั้นตอนที่นักเรียนได้เรียน ไว้ในแบบบันทึกความ ก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน

3.6 วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวคิด ของบรู๊คส และ วิทโร ของตัวอย่างประชากรหลังการทดลอง (post-test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษชุดเดิม

3.7 เก็บรวบรวมข้อมูลจาก แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับการ เรียนการสอนหลังเข้าร่วมโครงการ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 คำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 ด้วยโปรแกรม spss pc +

4.3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ว่ามีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอนร้อยละ 3.5 ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 ด้วยโปรแกรม spss pc +

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 หลังการทดลองมีความแตกต่างจากคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนการ ทดลองเมื่อทดสอบจากค่า t (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยมีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของ คะแนนความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโครงการพัฒนาความ สามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร เกินกว่าร้อยละ 3.5

2. ผลจากการเปรียบเทียบคะแนน Pre-Test และ Post-Test พบว่าคะแนน Post-Test จะสูงกว่าคะแนน Pre-Test เสมอ และเส้นกราฟที่แสดงคะแนน Post-Test จะแสดงภาพที่มีความสัมพันธ์กับคะแนน Pre-Test คือ นักเรียนที่ได้คะแนน Pre-Test สูงก็จักได้คะแนน Post-Test สูงตามไปด้วย

3. ผลการทดลองขณะดำเนินการสอน ตามขั้นตอนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโรทั้ง 10 ขั้นตอน พบว่า นักเรียนสามารถทำคะแนน ได้สูงกว่าเกณฑ์วัดผลการเรียนขั้นต่ำร้อยละ 80 ได้ทุกครั้ง ทั้งนี้ นักเรียนทุกคนสามารถเรียนผ่านทุกขั้นตอนการสอน ด้วยคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดที่ร้อยละ 91.01 และได้คะแนนสูงสุดที่ร้อยละ 97.89 โดยมีคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนตลอดหลักสูตรเท่ากับร้อยละ 95.47

4. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนภายหลังเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คส และ วิทโร พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ชอบโครงการนี้มาก ชอบกิจกรรมการสอนของครูมาก สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นมากหลังจากเข้าร่วมโครงการ ชอบเนื้อหาของบทความที่ใช้เป็นแบบในการเขียนมาก และนักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าตนเองสามารถใช้บทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนมาเป็นแนวทางในการเขียนภาษาอังกฤษได้ในระดับปานกลาง

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีจุดประสงค์เพื่อ พัฒนาความสามารถของนักเรียนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น โดยจะพิจารณาจาก สัมฤทธิ์ผลในการทำแบบทดสอบ ซึ่งนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการจะต้องมีค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมโครงการ สูงกว่าค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโรร้อยละ 3.5 ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 ทั้งนี้ นักเรียนจะต้องเรียนตามลำดับจนครบทุกขั้นตอน การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร และสามารถผ่านด้วยเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 (ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ซึ่ง วิภา รังงาม (2534) ได้กำหนดไว้ในงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนภาษาอังกฤษต่ำด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้) ทั้งนี้ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองมีความแตกต่างจากคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองเมื่อทดสอบจากค่า t (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าตลอดระยะเวลาที่นักเรียนได้เข้าร่วมโครงการ นักเรียนได้เรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกแบ่งแยกไว้อย่างชัดเจนเป็นขั้นตอนเรียงลำดับจากขั้นตอนที่ง่ายไปสู่ขั้นตอนที่ยากขึ้นไปตามลำดับ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และจดจำโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้แบบเป็นธรรมชาติ เพราะว่าผู้วิจัยได้สอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ผ่านบทความที่เป็นตัวอย่างในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งบทความเหล่านี้มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของนักเรียน ซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยอยู่แล้ว ทำให้นักเรียนสามารถจดจำได้ทั้งเนื้อหา ความหมาย และโครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างแม่นยำ นักเรียนจึงสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ ในการแยกแยะโครงสร้างทางไวยากรณ์ของบทความที่นำมาใช้เป็นแบบทดสอบในการวัดค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมโครงการได้อย่างดีมาก จนทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมโครงการสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมโครงการอย่างเห็นได้ชัดเจน

นอกจากการเรียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ผ่านบทความที่เป็นตัวอย่างในการเขียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ง่ายแล้ว นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการยังได้รับการสอนซ่อมเสริม ในกรณีที่นักเรียนไม่สามารถผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 80 ได้ นักเรียนก็จะได้รับการสอนซ่อมเสริมในขั้นตอนการเรียนนั้นๆ ผ่านทางบทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนบทใหม่ๆ เพิ่มเติมจนกว่านักเรียนจะสามารถผ่านเกณฑ์ที่กำหนดได้ จึงเป็นการทบทวนทั้งเนื้อหา ความหมาย และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ให้นักเรียนมีความแม่นยำในการใช้ไวยากรณ์ได้มากยิ่งขึ้น จากการเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยวิธีดังกล่าวข้างต้นนี้ จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการทดลองมีความแตกต่างจากคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ .01 โดยมีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวคิดของปรีคสและวิทโร

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการสอนมีความแตกต่างจากคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญ .01 โดยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธเรเกินกว่าร้อยละ 3.5 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุดังต่อไปนี้

1) นักเรียนได้ฝึกฝนการทำบทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน ในแต่ละชั้นตอน ซึ่งจะต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 หากนักเรียนคนใด ได้ต่ำกว่าร้อยละ 80 ครูจะสอนซ่อมเสริม และชี้แนะข้อบกพร่องให้นักเรียนทราบด้วย จึงทำให้นักเรียนสามารถทำบทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน บทใหม่ได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้น นักเรียนจึงมีความรู้ และความเข้าใจในเนื้อหาไวยากรณ์ที่เรียนอย่างดี จนสามารถทำคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการสอน ได้มากกว่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการสอน ได้เกินกว่าร้อยละ 3.5 ซึ่งสอดคล้องกับที่ ซิว (Ziv, 1982) ได้ค้นพบในงานวิจัยว่า ข้อบกพร่องด้านกฎไวยากรณ์นั้น นักเรียนสามารถแก้ไขด้วยตนเองได้ถูกต้อง เพียงแต่ครูผู้สอนแนะนำให้ว่าบกพร่องที่จุดใดเท่านั้น

2) เนื่องจากรูปแบบของแบบทดสอบ ที่ใช้วัดคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษทั้งก่อน และหลังได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธเร และรูปแบบของบทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน ต่างก็มีโครงสร้าง และรูปแบบของการฝึกหัดที่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับรูปแบบของข้อสอบ จึงสามารถทำคะแนนเฉลี่ย ในการเขียนภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอน ได้สูงเกินกว่าคะแนนเฉลี่ยในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนได้รับการสอน มากกว่าร้อยละ 3.5 ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529) ที่กล่าวไว้ว่า การทดสอบควรเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนของตน และมีแรงจูงใจในการเรียนต่อไป

3. กระบวนการสอนการเขียน ภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธเร

ขั้นตอนที่ 1 คือ การสอนให้นักเรียนเข้าใจว่าโครงสร้างของประโยค ซึ่งประกอบไปด้วยประธานกริยาและกรรมนั้น มีหลักเกณฑ์ในการวางตำแหน่งของคำอย่างไร จะต้องเขียนตัวอักษรตัวเล็กหรือตัวใหญ่ ณ ที่ใดของประโยค รวมทั้งการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายเชื่อมประโยคย่อยๆ เข้าด้วยกัน และการใช้เครื่องหมายแสดงการสิ้นสุดของประโยค ซึ่งบรู๊คสและวิทโธเร ขอให้ครูผู้สอนเอาใจใส่นักเรียน ที่ยังมีข้อบกพร่องในขั้นตอนนี้ด้วย โดยการช่วยสอนเสริมให้

นักเรียน แต่ว่าไม่ได้เข้มงวดจนกระทั่งว่า ถ้านักเรียนไม่สามารถเขียนได้ถูกต้องร้อยละ 100 ก็จะไม่ให้ผ่านขึ้นไปเรียนในชั้นตอนต่อไปแต่ประการใด ซึ่งแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร ดังกล่าวก็สอดคล้องกันกับแนวความคิดของ พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2522) อนึ่งผลการเรียนของตัวอย่างประชากรก็แสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถทำคะแนนต่ำสุดได้ที่ร้อยละ 93.55 และคะแนนสูงสุดที่ร้อยละ 100.00 โดยมีคะแนนเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 98.44 ซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงมากแล้ว ซึ่งวิธีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธรนี้ ได้แสดงให้เห็นแล้วว่ามามีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถในการพัฒนาทักษะด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ของนักเรียนไทยเป็นอย่างมาก จึงน่าที่จะสามารถนำมาใช้แก้ปัญหา ในการเรียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่ยังเป็นปัญหาอยู่ ตามที่ พันทิพา เข้มทอง (2524) ได้ระบุไว้ว่านักเรียนไทยมีข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุด นั่นก็เป็นเพราะว่าภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนเหมือนภาษาอังกฤษ และครูไม่ให้ความสนใจเรื่องเครื่องหมายวรรคตอนมากนัก จนละเลยในเรื่องความสำคัญของเครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถใช้บ่งบอกได้ว่า ประโยคนั้นเป็นประโยคชนิดใด เช่น ประโยคบอกเล่า หรือ ประโยคคำถาม นอกจากนี้ยังช่วยแบ่งข้อความอีกด้วย ลักษณะการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษมีวิธีใช้ที่แตกต่างกันออกไป เช่น . (full stop) ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า ? (question mark) ใช้ลงท้ายประโยคคำถาม และการเขียนอักษรตัวแรกของชื่อเฉพาะด้วยอักษรตัวใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้การเขียนประโยคภาษาอังกฤษก็มีลักษณะการเว้นวรรคเป็นคำๆ ขณะที่ประโยคภาษาไทยมีลักษณะเขียนติดกัน จะเว้นวรรคก็ต่อเมื่อขึ้นข้อความใหม่ต่อไปเท่านั้น การละเว้นที่จะทำความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้จะทำให้นักเรียนไม่สามารถเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้ดีพอที่ และจะไม่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษในอนาคตได้

ขั้นตอนที่ 2 คือ การสอนให้นักเรียนเข้าใจ คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับกลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน และสามารถใช้ทดแทนกันได้ ซึ่งตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงถึงร้อยละ 99.11 ซึ่งในเรื่องนี้ วิทยา นาทอง (2520) ได้ให้ความเห็นว่า นักเรียนไทยส่วนมากเลือกใช้คำศัพท์โดยไม่คำนึงถึงความหมายที่แท้จริงของคำในแต่ละภาษาว่ามีขอบเขตของความหมายไม่เหมือนกัน แต่ว่าบทความที่เป็นตัวอย่างในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร ได้ถูกออกแบบมาอย่างดีให้มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของนักเรียนซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยอยู่แล้ว ประกอบกับชื่อตัวละครในบทความก็เป็นชื่อของดารา นักแสดง และนักร้องชาวไทย ที่นักเรียนมีความคุ้นเคยอยู่แล้วทำให้นักเรียนสามารถจดจำได้ทั้งเนื้อหา ความหมาย และโครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างแม่นยำ

ประกอบกับวิธีการนำเสนอคำศัพท์แบบเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายเหมือนกัน ก็ทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจได้ถึงการเลือกใช้ความศัพท์ที่แตกต่างกันแต่ใช้ในความหมายเดียวกันได้อย่างดี จนนักเรียนสามารถแก้ไขปัญหาในเรื่องการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ไปได้

ขั้นตอนที่ 3 คือ การเปลี่ยนคำสรรพนามแทนเพศชาย หรือ หญิง ซึ่งเป็นโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ไม่เหมือนกับโครงสร้างทางภาษาไทย ทั้งนี้เพราะ ในภาษาไทยนั้นไม่มีการใช้คำสรรพนามที่แสดงเพศชาย หรือ หญิง หรือจะมีก็อย่างจำกัดมากๆ ทำให้ตัวอย่างประชากรไม่สามารถทำคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 มีถึง 23 คนจากนักเรียนทั้งหมด 32 คนซึ่งเป็นบทที่นักเรียนได้คะแนนต่ำที่สุด ทั้งนี้ปรากฏการณ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ตามผลการวิจัยของ เลี้ยว (Liao, 1995) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องการเรียนเขียนภาษาอังกฤษโดยนักเรียนซึ่งใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ว่า นักเรียนจะนำทักษะในการเขียนรูปภาพ และทักษะบางอย่างในการเขียนภาษาอื่นที่เป็นภาษาแม่ มาช่วยในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นถ้าในภาษาแม่ของนักเรียนมีข้อจำกัดในด้านที่ขาดโครงสร้างทางไวยากรณ์บางอย่าง ก็จะมีผลกระทบต่อความสามารถในการนำมาประยุกต์ใช้ในภาษาที่ 2

อย่างไรก็ตามภายหลังจากได้ทำแบบฝึกหัดชุดซ่อมเสริมเพิ่มเติมแล้วนักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษารวมเป็นร้อยละ 97.02 เป็นเพราะว่านักเรียนได้อ่านมากขึ้น ทั้งจากบทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน และบทความสำรองที่ใช้สอนซ่อมเสริมในกรณีที่นักเรียนไม่สามารถผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ได้ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของการอ่านที่จะมีผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนแล้ว ศุภพร สุขชื่น (2529) และ โสภณ มงคลสิริเกียรติ (2529) ได้กล่าวไว้ ในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียนว่า การพัฒนาทักษะการอ่านจะช่วยให้ นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น เพราะทักษะทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขั้นตอนที่ 4 และ ขั้นตอนที่ 5 คือ การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และประโยค จากเอกพจน์ เป็นพหูพจน์ และ การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และประโยค จากพหูพจน์ เป็นเอกพจน์ ซึ่งบริศุคและวิทโธระ ระบุว่า เป็นบทที่มีเนื้อหาเยอะและยากสำหรับนักเรียนที่จะทำความเข้าใจ จึงได้แนะนำไว้ว่าครูผู้สอนสามารถที่จะข้ามไปสอนขั้นตอนที่ 6-8 ก่อน แล้วค่อยกลับมาสอนขั้นตอนนี้ก็ได้ แต่ปรากฏว่าตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงถึงร้อยละ 95.90 และ 95.00ตามลำดับ ซึ่งเป็นเพราะว่าเนื้อหาของบทเรียนนี้เป็นการทบทวนเนื้อหาเดิม และมีการเพิ่มเติมเนื้อหาใหม่ ซึ่งมีโครงสร้างในภาษาไทยรองรับอยู่ด้วย ซึ่งการที่นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เหมือนหรือสอดคล้องกับไวยากรณ์ภาษาไทยนั้นเป็นไปตามผลการวิจัยของ สุธินี สุขตระกูล (2526) ที่ได้เสนอแนะว่าในการเรียนเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์

ภาษาอังกฤษนั้น ควรทำการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักเรียนเห็นว่าโครงสร้างของประโยคในภาษาทั้งสองมีการวางตำแหน่งของคำอย่างไร ซึ่งจะทำให้ นักเรียนสามารถจดจำ และเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีความเหมือนหรือสอดคล้องกับโครงสร้าง ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 6 คือ การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (present tense) ซึ่ง ก็มีโครงสร้างทางภาษาไทยรองรับอยู่ ทำให้ตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงถึงร้อยละ 94.00, ขั้นตอนที่ 8 คือ การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (past tense) ซึ่งก็มีโครงสร้างทางภาษาไทยรองรับอยู่ ทำให้ตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงถึง ร้อยละ 92.33 (แม้ว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยรวมในส่วนของที่เกี่ยวกับการเปลี่ยน ประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคปฏิเสธจะคล้ายคลึงกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาไทย แต่ว่ามี การนำกริยาช่วย did ซึ่งไม่มีปรากฏอยู่ในภาษาไทยมาก่อน มาใช้ด้วยจึงทำให้นักเรียนเกิดความสับสน มาก จนเป็นเหตุให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในขั้นตอนนี้ต่ำที่สุด) และ ขั้นตอนที่ 10 คือ การเปลี่ยน ประโยคจากบอกเล่า เป็นปฏิเสธ (รวมทุก tense) ซึ่งก็มีโครงสร้างทางภาษาไทยรองรับอยู่ ทำให้ตัวอย่าง ประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงถึงร้อยละ 99.00 ทั้งนี้เพราะโครงสร้างทางไวยากรณ์ ภาษาไทยในส่วนนี้ มีความสัมพันธ์คล้ายคลึงกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอยู่แล้ว นักเรียนจึงไม่มีความยากลำบากมากนักในการทำความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษในรูปแบบดังกล่าว

ขั้นตอนที่ 7 คือ การเปลี่ยน ประโยคจากปัจจุบันเป็นอดีต ซึ่งก็มีโครงสร้าง ทางภาษาไทยรองรับอยู่ ทำให้ตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงเกินกว่าร้อยละ 80 เป็นจำนวนมาก ทำให้มีนักเรียนที่ต้องเรียนซ่อมเสริมน้อยมาก (โดยปกติเมื่อนักเรียนทำบทความที่ ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนซ่อมเสริมก็มักจะได้คะแนนสูงมากถึงร้อยละ 100 ดังนั้นเมื่อนำคะแนนครั้ง ที่สูงสุดมาเฉลี่ย จะทำให้ตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงมาก) ส่วนในขั้นตอนนี้มี นักเรียนที่จะต้องทำบทความซ่อมเสริมน้อยมาก ทำให้ตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่ สูงเพียงร้อยละ 93.00 และ ขั้นตอนที่ 9 คือ การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบันเป็นอนาคต ซึ่งก็มีโครง สร้างทางภาษาไทยรองรับอยู่ ทำให้ตัวอย่างประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงถึงร้อยละ 96.00 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤมล แสงพลอง (2511) ที่ระบุว่าโครงสร้างทางภาษาอังกฤษมีความ แตกต่างจากโครงสร้างภาษาไทยมากจนเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเกิดปัญหาในการใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก แต่เนื่องจากการเรียนโครงสร้างทางภาษาอังกฤษในส่วนนี้มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างภาษาไทยอยู่แล้ว นักเรียนจึงถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สอง ได้ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงได้

จากผลการทดลองขั้นตอนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโรททั้ง 10 ขั้นตอน พบว่าขั้นตอนการสอนที่นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้ต่ำสุดคือขั้นตอนที่ 8 โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 92.33 ทั้งนี้เพราะมีการเรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้กริยาช่วย และคำกริยาในรูปแท้ไปพร้อมๆ กันทำให้นักเรียนเกิดความสับสนเพราะเป็นการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ไม่มีรูปแบบปรากฏมาก่อนในโครงสร้างทางภาษาไทย เช่น He did not go to the theatre. ซึ่งในโครงสร้างทางภาษาไทยไม่มีคำกริยาช่วย เช่นเดียวกับคำว่า did อยู่เลย นักเรียนจึงมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนขั้นตอนนี้ต่ำสุด และขั้นตอนการสอนที่นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้สูงสุดคือขั้นตอนที่ 2 โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 99.11 ทั้งนี้เพราะว่าบทความที่เป็นตัวอย่างในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโรท ได้ถูกออกแบบมาอย่างดีให้มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของนักเรียนซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยอยู่แล้ว ประกอบกับชื่อตัวละครในบทความก็เป็นชื่อของดาราทัวร์ชื่อของบุคคลที่นักเรียนคุ้นเคยอยู่แล้วทำให้นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหาและคำศัพท์ได้อย่างแม่นยำ นอกจากนี้ผู้วิจัยก็ได้เสริมกิจกรรมในการช่วยจำคำศัพท์เข้าไปในกิจกรรมการเรียน นักเรียนจึงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในขั้นนี้สูงที่สุด

จากผลการทดลองขั้นตอนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโรททั้ง 10 ขั้นตอน พบว่าค่าเฉลี่ยของสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนักเรียนทุกคนในทุกขั้นตอนนี้สูงมากเท่ากับร้อยละ 95.98 อันเป็นผลให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้อย่างดีมาก จนเป็นผลให้นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังสิ้นสุดโครงการ โดยได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ .01 ไม่น้อยกว่า 3.5 %

4. จากการรวบรวมความคิดเห็นของนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโรท พบว่านักเรียนโดยส่วนใหญ่ชอบโครงการนี้มาก ชอบกิจกรรมการสอนของครูมาก ชอบบทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนมาก มั่นใจว่าสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นมากหลังจากเข้าร่วมโครงการ และ คิดว่าตนเองสามารถใช้บทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน มาเป็นแนวทางในการเขียนภาษาอังกฤษได้ปานกลาง ซึ่งผลการสำรวจความคิดเห็นดังกล่าว สอดคล้องกันกับข้อเท็จจริง ที่นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในแต่ละขั้นตอนการสอนทั้ง 10 ขั้นตอนอยู่ในระดับที่สูงมาก นอกจากนี้ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองก็สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการ

เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญ .01 ไม่น้อยกว่าร้อยละ 3.5 จึงยืนยันได้ว่า นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นต่อโครงการอย่างตรงไปตรงมาและสามารถเชื่อถือได้ เนื่องจากว่านักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และการสอบที่ดีมากตรงกับข้อมูลในเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อโครงการ

ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส์และ วิทโธร เป็นแนวความคิดใหม่ ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาบทความ ที่จะใช้เป็นแบบในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งนักเรียนให้ความสนใจขึ้นมาใช้ก่อน และจะต้องอาศัยทักษะอย่างมากของครูผู้สอนที่จะจูงใจให้นักเรียนสนใจต่อบทเรียน หลังจากนั้นจึงจะเข้าไปสู่ขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงค่านาม สรรพนาม และรูปแบบประโยคไปตามขั้นตอนการสอนทั้ง 10 ขั้นของบรู๊คส์และ วิทโธร

1.2 การสร้างบทความที่จูงใจนักเรียน เนื่องจากว่าการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ 2 ย่อมจะสร้างความวิตกกังวลแก่นักเรียนอย่างมาก ดังระบุในงานวิจัยของ คิม (Kim, 1995) นักเรียนที่มีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จะมีความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ และจะมีความไม่ปกติต่างๆ เช่น ความรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาที่ 2 ดังนั้น การที่นักเรียนมีบทความที่เป็นแบบในการเรียนเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งพูดถึงเรื่องที่นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจดีอยู่แล้ว เช่น เรื่องของสถานที่ เศรษฐกิจ สังคม หรือ การเมืองซึ่งนักเรียนอาศัยอยู่ จะสามารถช่วยลดความวิตกกังวลของนักเรียนลงได้มาก และสามารถที่จะดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้มากจนทำให้นักเรียนสามารถจดจำแบบเรียนได้ง่ายขึ้น

1.3 นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการควรจะได้รับ การสนับสนุนจากผู้ปกครองอย่างเต็มที่ เพราะว่าจากการทำการวิจัยกับตัวอย่างประชากรที่เข้าร่วมโครงการกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส์และ วิทโธร พบว่านักเรียนร้อยละ 100 ได้รับความสนับสนุนในการพัฒนาความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษจากผู้ปกครองเพิ่มเติมโดยการจัดหาหนังสือสอนสร้างเสริมความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษให้นักเรียนทุกคน ในขณะที่เดียวกันมีผู้ปกครองของนักเรียนอีกร้อยละ 50 ซึ่งให้การสนับสนุนการเรียนของนักเรียนโดยการซื้อสื่อการเรียนการสอนเพิ่มเติม หรือสอนอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ยังมีการพานักเรียนไปเที่ยวหรือเรียนภาษาอังกฤษยังประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการอีกด้วย

1.4 การสอนนี้สามารถพัฒนาทักษะของนักเรียนในการเข้าใจภาษาอังกฤษได้อย่างดีเพราะว่าคำตอบที่ได้รับ จากแบบสอบถามความคิดเห็นที่นักเรียนมีต่อโครงการ แสดงว่านักเรียนร้อยละ 100 ชอบเนื้อหาของบทความที่ให้เป็นแบบในการเขียนภาษาอังกฤษ และทุกคนมั่นใจว่าตนเองสามารถพัฒนาความรู้ทางการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น นอกเหนือจากผลการเรียนซึ่งนักเรียนสามารถทำคะแนนเฉลี่ยตลอดทุกชั้นตอนการสอนได้ถึงร้อยละ 95.47

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ควรจะนำไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เพราะว่าผลการวิจัยสามารถยืนยันได้ว่า กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส์และ วิทโธร ซึ่งเป็นแนวความคิดใหม่นั้น สามารถนำมาประยุกต์ใช้ และเกิดผลดีกับตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะฉะนั้น จึงมีความเป็นไปได้ได้อย่างมาก ที่จะสามารถนำแนวทางการสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คส์และ วิทโธร ไปใช้กับตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นการศึกษาอื่นๆ ได้เช่นเดียวกัน

2.2 ควรจะนำรูปแบบของผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในแต่ละขั้นตอน ไปทำการศึกษาค้นคว้าหาความสัมพันธ์ โดยเฉพาะในขั้นตอนที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย เช่น เรื่องคำสรรพนามที่ระบุเพศชายหญิงว่าการที่นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในขั้นตอนการเรียนนี้ ต่ำกว่าขั้นตอนอื่นเป็นเพราะว่าไม่มีโครงสร้างดังกล่าวในภาษาไทย ซึ่งนักเรียนจะสามารถนำมาใช้เป็นโครงสร้างอ้างอิง

2.3 ควรจะศึกษาหาความสัมพันธ์ของการสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา ซึ่งสัมพันธ์กันกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ แยกออกเป็นกลุ่มๆ อย่างชัดเจน เช่น กลุ่มที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ปานกลาง หรือสูง เพื่อดูว่าผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนแต่ละกลุ่ม จะมีรูปแบบที่แตกต่างจากการสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของตัวอย่างประชากรซึ่งมีการกระจายตัวของนักเรียนที่มีความสามารถทั้งสูง ปานกลาง และต่ำ ปนกันในรูปแบบของการกระจายตัวแบบปกติ (Normal Distribution)

2.4 ควรจะศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน แยกตามทัศนคติว่า นักเรียนที่มีทัศนคติว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ง่าย และ นักเรียนที่มีทัศนคติว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยาก จะมีรูปแบบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน